

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵךְ וְרַק לְשֵׁם שְׁמַיִם.

לְמִיפְרָק קוֹב"ה וּשְׂכִינְתִּיהָ וְיִשְׂרָאֵל מִגּוֹ גְלוּתָא. עֵיין בּוֹהַר
הַקְדוּשׁ כִּי תִצַּא דָּף רפ"א. בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. לְשׁוֹן תְּפִילַת רַבִּי חַיִּים וִיטָאָל.
לְתַקּוֹן הַשְּׂכִינָה הַקְדוּשָׁה, וּלְתַקּוֹן כָּל יִשְׂרָאֵל עִם הַשֵּׁם.
לְשׁוֹן הַרְמַח"ל. וְלַעֲשׂוֹת נֶחֱמַת רוּחַ גָּדוֹל לְהַבְרָא יִתְבָּרַךְ וְיִתְעַלֶּה.
לְשׁוֹן הִיסוּד וְשׁוֹרֵשׁ הָעֲבוּדָה.

מזמור לאסף לשולחן שבת

פרשת כי תצא עלון מספר 42 נשמח לקבל הארות

ע"פ הרמב"ן: "וכאשר תקום מן הספר תחפש באשר למדת אם יש
בו דבר אשר תוכל לקיימו" וכן משמע בזה הקדוש ויקרא דף נג: ד"ה ר"י

לסעודה הראשונה

**כל אחד יחשוב שאם יזכה לקיים את המצוה העומדת
לפניו כעת, יכריע את כל העולם לכף זכות**

פרק כא פסוק י: כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה. לא זכיתי להבין מדוע
לא כתוב בלשון רבים והרי רבים יוצאים למלחמה,
בעזרת השם יתברך יש לומר התורה הקדושה באה לרמוז
שכאשר יוצאים למלחמה כל אחד צריך שיראה את עצמו
כאילו הוא היחיד שנלחם, שהרי אם האדם יחשוב שיש
אחרים שילחמו יתכן שיבא לרפיון בהשתדלותו.

ונרמז כאן לקח גדול ועצום לעבודת השם יתברך, שכל
אחד יחשוב שאם יזכה לקיים את המצוה העומדת לפניו
כעת, יכריע את כל העולם לכף זכות, וכדברי הגמרא
הקדושה בקדושין (דף מ ע"א למטה) ת"ר לעולם יראה
אדם עצמו כאילו חציו חייב וחציו זכאי עשה מצוה אחת
אשריו שהכריע עצמו לכף זכות עבר עבירה אחת אוי לו
שהכריע את עצמו לכף חובה.

וכתב הרמב"ם בהלכות תשובה (פ"ג ה"ד) וזה לשונו:
לְפִיכָךְ צָרִיךְ כָּל אָדָם שֶׁיִּרְאֶה עֲצָמוֹ כֹּל הַשָּׁנָה כְּלֵה כְּאֵלוֹ
חֲצִיו זָכָאִי וְחֲצִיו חֵיב. וְכֵן כָּל הָעוֹלָם חֲצִיו זָכָאִי וְחֲצִיו
חֵיב. חֲטָא חֲטָא אֶחָד הָרִי הִכְרִיעַ אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת כָּל הָעוֹלָם
כָּלוֹ לְכַף חוּבָה וְגֵרַם לוֹ הַשְׁחָתָה. עָשָׂה מִצְוָה אַחַת הָרִי
הִכְרִיעַ אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת כָּל הָעוֹלָם כָּלוֹ לְכַף זָכוּת וְגֵרַם לוֹ
וְלָהֶם תְּשׁוּעָה וְהַצְלָה שֶׁנֶּאֱמַר וכו'.

וְתַפְּלַל לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנוֹכָה לְקַיִּים אֶת מַה שְּׁלֻמְדָנוּ, וְכִדְאִי
לְהַתְפַּלֵּל דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זְשָׁר וְנִדְבָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּלְּפֵנִי בְּכָלל עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל, בְּנִיָּה אֶהְיֶיךָ הַקְדוּשִׁים, כְּדַעַת, לְאִכּוּר, וּלְהַשִּׁיב
אֵל לִבִּי, שֶׁאִם זִכְלִיכָה אֲזִיכָא וְזִכָּא אֲזִיכָא הָרִי הִכְרַעְתִּי אֶת
עַצְמִי וְאֶת כָּל הָעוֹלָם כָּלוֹ לְכַף חוּבָה וְנִדְבָה לֹא הִשְׁתַּחֲוֵיתִי,
וְאִם עֲשִׂיתִי מִצְוָה אֲזִיכָא הָרִי הִכְרַעְתִּי אֶת עַצְמִי וְאֶת כָּל
הָעוֹלָם כָּלוֹ לְכַף זָכוּת וְנִדְבָה לִי וְלָהֶם תְּשׁוּעָה וְהַצְלָה, וְעַל
יְדֵי זֶה אֲזִכָּה לְהַזְדַּרְז מְאֹד בַּעֲשִׂיית הַמִּצְוֹת, בְּשִׁמּוּזָה
עֲלֻמָּה יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִמוּצָא שְׁלָל רַב, תְּמִיד כָּל יְמֵי זִמִּי.

אין הקב"ה נותן לאדם נסיון אלא אם כן יכול לעמוד בו
בעזרת השם יתברך מכאן למדנו שאין הקב"ה נותן
לאדם נסיון אלא אם כן יכול לעמוד בו, ואם גלוי וידוע
לפני השם יתברך שאינו יכול לעמוד בו, אינו מצוה,

ודבר זה חשוב מאוד לפרסם כדי להוציא מדעת
החושבים שהם תמיד אנוסים בשמירת המצוות
הקשורים לקדושה.

לסעודה השנייה:

והעניין מבואר בדרך משל לאבא שיש לו בן בגיל
שנתיים, היעלה על הדעת שיאמר לבנו ללכת למכולת
לקנות 26 כיכרות לחם, ודאי שלא, אם כן איך יתכן
להעלות על הדעת שיש מצוה בתורה שאי אפשר כלל
לקיימה. (אלא אם כן לפי גדרי הדין האדם אנוס באמת)

וראה לשון רש"י בגמרא הקדושה שבת פט: ואט אלי
אוכל. הטיתי לכם כח להכיל את עבודת הפרך. עכ"ל.
כלומר שגם בזמן השעבוד במצרים השם יתברך נתן לנו
כח לסבול את העבודה, והוא הדין בכל נסיון או סבל
שנגזר על האדם לטובתו, השם יתברך נותן לו כח
לעמוד בנסיון.

וְתַפְּלַל לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנוֹכָה לְקַיִּים אֶת מַה שְּׁלֻמְדָנוּ, וְכִדְאִי לְהַתְפַּלֵּל
דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זְשָׁר וְנִדְבָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּלְּפֵנִי בְּכָלל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל,
בְּנִיָּה אֶהְיֶיךָ הַקְדוּשִׁים, כְּדַעַת, לְאִכּוּר, וּלְהַשִּׁיב
אֵל לִבִּי, שֶׁאִם זִכְלִיכָה אֲזִיכָא וְזִכָּא אֲזִיכָא הָרִי הִכְרַעְתִּי אֶת
עַצְמִי וְאֶת כָּל הָעוֹלָם כָּלוֹ לְכַף חוּבָה וְנִדְבָה לֹא הִשְׁתַּחֲוֵיתִי,
כֹּחַ לְעִמּוּד בְּכָל הַנִּסְיוֹנִים.

הא למדת שכל דברי תורה מצוין אנו לעשותן עד עולם

וכנגד טענת השוטים שחלילה יש עבירות שלא שייך כלל
להשמר מהן בזמנינו, הא לך לשון הרמב"ם בהלכות יסודי
התורה (פ"ט ה"א) דְּבַר בְּרוּר וּמִפְרָשׁ בַּתּוֹרָה שֶׁהִיא מִצְוָה
עוֹמֶדֶת לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים אֵין לָהּ לֹא שְׁנוֹי וְלֹא גִרְעוֹן
וְלֹא תוֹסֶפֶת שֶׁנֶּאֱמַר אֶת כָּל הַדְּבָר אֲשֶׁר אֶנְכִּי מִצְוָה אֶתְכֶם
אֲתוֹ תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לֹא תִסֹּף עָלָיו וְלֹא תִגָּרַע מִמֶּנּוּ. וְנֶאֱמַר
(דברים כט כח) 'וְהִנְגַּלְתִּי לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל
דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת'. הָא לְמַדְתָּ שֶׁכָּל דְּבָרֵי תּוֹרָה מִצְוִין אֲנוּ
לַעֲשׂוֹתָן עַד עוֹלָם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר חֲסֵת עוֹלָם לְדִרְתִּיכֶם.
וְנֶאֱמַר (דברים ל-יב) 'לֹא בְשָׂמִים הִיא'. הָא לְמַדְתָּ שֶׁאֵין נִבְיָא
רְשָׁאִי לְחַדֵּשׁ דְּבַר מֵעַתָּה. לְפִיכָךְ אִם יַעֲמֵד אִישׁ בֵּין מִן
הָאֲמוֹת בֵּין מִיִּשְׂרָאֵל וַיַּעֲשֶׂה אוֹת וּמוֹפֵת וַיֹּאמֶר שֶׁהִ' שֶׁלְּחוֹ
לְהוֹסִיף מִצְוָה אוֹ לְגַרֵעַ מִצְוָה אוֹ לְפָרֵשׁ בְּמִצְוָה מִן הַמִּצְוֹת
פְּרוּשׁ שֶׁלֹּא שְׁמַעְנוּ מִמֶּשֶׁה. אוֹ שֶׁאֵמַר שֶׁאֲוֹתָן הַמִּצְוֹת שֶׁנִּצְטָווּ
בָּהֶן יִשְׂרָאֵל אֵינָן לְעוֹלָם וּלְדוֹרֵי דוֹרוֹת אֶלָּא מִצְוֹת לְפִי זְמַן
הַיּוֹ. הָרִי זֶה נִבְיָא שֶׁקָּר שֶׁהָרִי בָּא לְהַכְחִישׁ נְבוּאָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה.
וּמִיתָתוֹ בְּחִנּוּק עַל שֶׁהִזִּיד לְדַבֵּר בְּשֵׁם ה' אֲשֶׁר לֹא צָנְהוּ. שֶׁהוּא
בְּרוּךְ שֶׁמּוֹ צָנָה לְמֹשֶׁה שֶׁהַמִּצְוָה הַזֹּאת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם
וְלֹא אִישׁ אֶל וַיִּכְבֹּד. (במדבר כג-יט)

וְתַפְּלַל לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנוֹכָה לְקַיִּים אֶת מַה שְּׁלֻמְדָנוּ, וְכִדְאִי לְהַתְפַּלֵּל
דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זְשָׁר וְנִדְבָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּלְּפֵנִי בְּכָלל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל,
בְּנִיָּה אֶהְיֶיךָ הַקְדוּשִׁים, כְּדַעַת, לְאִכּוּר, וּלְהַשִּׁיב
אֵל לִבִּי דְבָרֵי
הַרְמַח"ם הָא לְמַדְתָּ שֶׁכָּל דְּבָרֵי תּוֹרָה מִצְוִין אֲנוּ לַעֲשׂוֹתָן עַד
עוֹלָם, וְיְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שֶׁתַּעֲזָרֵנִי לַעֲשׂוֹתָן עַד עוֹלָם.

כאשר יש ריב בין שניים צריך ללכת ולשמוע לדעת תורה

תפילה לביטול גזירת הגיוס

היות ששלטון הרשעים חסרי הדעת בארץ הקודש מנסים בכל כוחם להלחם בעולם התורה, ולא זכו להבין שהשמירה על תושבי ארץ ישראל היא רק על ידי עסק התורה וכדברי חז"ל הקדושים במסכת מכות (דף י.). אמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלם מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה שערי ירושלם שהיו עוסקים בתורה, ואמרו חז"ל הקדושים אין כוחם של ישראל אלא בפייהם, (עיין זהר הקדוש פרשת וישלח דף קעח.) על כן כמה אברכים כתבו תפילה להצלת הדור מגזירת השמד.

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתתפלה את כל עמך ישראל, בנך אהוביך הקדושים, לקבל על עצמם בכל יום עול תורה באמת, ותעזרם להגות בתורתך הקדושה בכל יום, יומם ולילה, כפי כוחם, לשם עמים, בזושק גדול, ברציפות, בשמחה, ועל מנת לקיים, ובזכות זה תעביר גזירות הממשלה כלומר את בני ובנות ישראל לימונים אסורים, ולקוות אותם לצבא, (ובפרט את פלוגות פלוגות) היו לא תהיה, שהרי גלו וידוע לפניהם כמה קילקולים גורמים יש בגזירות שמד אלו, ויהי רצון מלפניך שתבטל ברובם הרבים את הגזירות האלו מעתה ועד עולם, ויהי רצון מלפניך שתעזור לכל בנך אהוביך הקדושים שיהיו אהבים, ומכבדים, ויראים זה מזה, ויתרוזקו בתכלית הריחוק משנאת זיונים, ובמחלוקת, ובמבוי תלמידי חכמים, ובזכות זה נזכה בקרוב שתעביר ממשלת זרן מן הארץ, ותגלה מלכותך עלינו מהרה, בהתגלות משיח צדקינו, ונזכה לבניין בית המקדש, ולגאולה השלמה, ברחמים ובחסדים גמורים פשוטים ומגלים, במהרה בגמולנו.

בחור יקר! קיבלת צו התיצבות?

למידע ויעוץ משפטי טלפן עכשיו

לארגון עם קדוש 5172 *

לע"נ מרים בת עישה ע"ה לבית משפחת מסס נהנית מהעלון? הזכות שלך לסייע בהוצאות הדפוס ניתן להקדיש לרפואה ולעילוי נשמת יקירך וכו' טלפן: 05484-67-992. או בנדריים פלוס קרנות פותח את ידיך קרן 253 מזמור לאסף. כדאי להניח קופה בבית ובכל יום לתרום כפי היכולת. לשמיעת שיעורים מאוד מרתקים ומחזקים: **073-371-82-54** זהר הקדוש בגירסא: שלוחה 12. העמוד היומי מסכת שבת שלוחה 61. חיזוקים הנהגות ותפילות לבנות ישראל שלוחה 37. ניתן לרכוש את הספר מזמור לאסף על מסכתות סוכה ביצה ראש השנה (כ330 לקחים ותפילות מתוך הגמרא) בטל הנ"ל, נא להשאיר הודעה מפורטת בתא הקולי. תזכו לכל הברכות.

פרק כה א-ג: כי יהיה ריב בין אנשים ונגשו אל המשפט וישפטו ויהדיקו את הצדיק והרשעו את הרשע: {ב} והיה אם בן הכות הרשע והפילו השפט והפכו לפניו כדי רשעתו במספר {ג} ארבעים ופנו לא יסיף וכו'. וא"ת מדוע אין ציווי ללכת למשפט שהרי התורה הוציאה בלשון ונגשו אל המשפט כמו סיפור דברים, בעזרת השם יתברך אולי כאן נרמז שכל אחד צריך להבין שזו סברא פשוטה שכאשר יש ריב בין שניים צריך ללכת לשמוע דעת תורה כדי להכריע.

נתפלה להשם יתברך שיתפלה את מה שלמדנו, ויבאנו להתפלל דרך תחנונים וכלב ושלמה ונדרה:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתתפלה את כל עמך ישראל, בנך אהוביך הקדושים, לקבל על עצמם בכל יום עול תורה באמת, ותעזרם להגות בתורתך הקדושה בכל יום, יומם ולילה, כפי כוחם, לשם עמים, בזושק גדול, ברציפות, בשמחה, ועל מנת לקיים, ובזכות זה תעביר גזירות הממשלה כלומר את בני ובנות ישראל לימונים אסורים, ולקוות אותם לצבא, (ובפרט את פלוגות פלוגות) היו לא תהיה, שהרי גלו וידוע לפניהם כמה קילקולים גורמים יש בגזירות שמד אלו, ויהי רצון מלפניך שתבטל ברובם הרבים את הגזירות האלו מעתה ועד עולם, ויהי רצון מלפניך שתעזור לכל בנך אהוביך הקדושים שיהיו אהבים, ומכבדים, ויראים זה מזה, ויתרוזקו בתכלית הריחוק משנאת זיונים, ובמחלוקת, ובמבוי תלמידי חכמים, ובזכות זה נזכה בקרוב שתעביר ממשלת זרן מן הארץ, ותגלה מלכותך עלינו מהרה, בהתגלות משיח צדקינו, ונזכה לבניין בית המקדש, ולגאולה השלמה, ברחמים ובחסדים גמורים פשוטים ומגלים, במהרה בגמולנו.

פסוק ה: יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה. עניין היבום מבואר בזהר הקדוש פרשת משפטים דף צט: בעזרת השם יתברך נעתיק חלק מלשונו: ההוא רוח דנפיק מהאי עקמא, דלא אתרבי (דלא אתדכי) ולא אתפשט בהאי עקמא. אזלא בגלגולא, ולא אשכח נייחא, אתי בגלגולא בעקמא, פאבנא בקוספיתא, עד דנשכח ההוא פרוקא דפרוק ליה, ואייתי ליה בההוא מאנא ממש, דהנה איהו אשתמש ביה, ודביק ביה תדיר רוחיה ונפשיה, והות בת זוגיה, רוחא ברוחא, וההוא פרוקא בני ליה כמלקדמין.

תרגום: אותה רוח שיוצאת מן העולם הזה, שלא התרבתה (שלא נטהרה) ולא התפשטה בעולם הזה, הולכת בגלגול ולא מוצאת מנוחה. באה בגלגול בעולם פאבן בכף הקלע, עד שימצא אותו גואל שיגאלנה, ומביא אותו באותו פלי ממש שהוא הנה משתמש בו, ומדביק בו תמיד רוחו ונפשו, והיתה בת זוגו, רוח ברוח, ואותו הגואל בונה אותו כמקדם. עכ"ל.

(ולכאורה לפי זה דין ייבום לא שייך אצל מי שזכה להשלים את התיקון שלו בעולם הזה, ובפרשת יבום אין חילוק וצ"ע, ואולי ההשגחה תסובב שלא יקרה מות באופן כזה שמצריך יבום)

לסעודה השלישית:

המשך לשון הזהר הקדוש: וההוא רוחא דשבק ואתדבק בההוא מאנא, לא אתאבד. דהא לית מלה אפילו זעירא בעקמא, דלא הוי ליה אתר ודוכתא לאתטמרא ולאתפכשא תמן, ולא אתאבד לעלמין. ובגין כך, ההוא רוחא דשבק בההוא מאנא, תמן הוא, ודאי רדיף בתר עקרא ויסודא דיליה, דקא נפיק מיניה, ואייתי ליה, ובגי ליה בדיכתייה, באתר דההוא רוח בת זוגיה, (לך לך פ"ה ע"ב) דנפקת בהדיה, ואתבגי תמן כמלקדמין. ודא איהו בריה חדתא השתא בעקמא, רוחא חדתא וגופא חדתא.

תרגום: ואותה רוח שהשאיר ונדבקה באותו הפלי, לא נאבדה. שהרי אין אפילו דבר קטן בעולם שאין לו אתר ומקום להטמן ולהתפנס לשם, ולא נאבד לעולמים. ומשום כך, אותה הרוח שהשאיר באותו פלי שם, הוא ודאי רודף אחר העקר והיסוד שלו שיצא ממנו, ומביא אותו ובונה אותו במקומו, במקום של אותה רוח בת זוגו שיצאה עמו, ונבנה שם כמקדם, וזהו בריה חדשה עכשו בעולם, רוח חדשה וגוף חדש. עכ"ל. ויש עוד המשך לביאור עיין שם.